

Mutt Carey nekrolog

Det finns ett uttryck, som ovanligt ofta kommer till användning i jazzkretsar. Ett uttryck, som har använts om en lång rad musiker, en del förtjänta, andra mindre förtjänta av den erkänsla, som ligger i själva ordet. Vanligtvis appliceras det på personens namn efter hans död — n. b. om han varit med i leken länge. Han kallas legendarisk. Och det uttrycket har sällan varit så berättigat om någon jazzmusiker som det är om Thomas »Papa Mutt» Carey. Ty i den mustiga legenden om New Orleans-jazzens utveckling stöter vi på hans namn ideligen. Han var i seklets början kornettist i sådana berömda orkestrar som Jack Careys, Eagle Band, Kid Ory och Tuxedo Band. Många av de gamla veteranerna från New Orleans, som en efter en pumpas på sina ungdomsminnen av nitiska jazzjournalister, nämner hans namn med största respekt, ja, flera av dem anser honom som den främsta kornettist New Orleans föstrat.

Carey lämnade sin hemstad 1917 som medlem i en show, »Mack's Merrymakers

of Mirth». Truppen lanserade en liten orkester, som bl. a. inrymde Carey, Johnny Dodds och pianisten Steve Lewis. Småningom hamnade sällskapet i Chicago, där Carey inom kort blev medlem av orkestern på Dreamland Café. Hans företrädare i bandet var King Oliver, och bland de övriga musikerna befann sig trombonisten Roy Palmer, klarinettisten Lawrence Dewey, bassisten Wellman Braud och trumslagaren Minor Hall, alla gamla bekanta från New Orleans. År 1918 återvände emellertid Mutt till hemstaden för att spela med Wade Waley, men en kort tid senare for han till Californien för att ingå i sin gamle vän Kid Orys orkester i Los Angeles. Han förblev där under hela den tid orkestern existerade, d. v. s. fram till 1925. Han ledde sedan en egen orkester i flera år, men arbetade även en tid som brevbärare.

Som fallet varit med de flesta New Orleans-pionjärer var det ganska tyst om honom under hela trettioalet, men när Kid Ory 1943 fick en chans att återuppliva sitt gamla band var Mutt naturligtvis självskrivnen medlem. Tack vare ett radio-program, som regelbundet sändes över San Franciscos radio för Standard Oilbolagets räkning, blev hela Amerikas jazzentusiaster äntligen i tillfälle att höra en trumpetare, som de så ofta hört omtalas. Orkestern fick småningom göra gramfoninspelningar, och jag gissar att musikerna hade det bra mycket bättre ställt ekonomiskt än vad de haft under sin tid i »borgerliga yrken». I filmen »New Orleans», som visades här förra säsongen, medverkade flera av Orys musiker i Louis Armstrongs lilla band. Men Mutt Carey hade fått vika för Louis. Hans distingerade person skymtade dock i ett par bilder av orkestern, men den som ville höra honom spela trumpet blev säkert besviken. Inte en ton fick man höra från honom.

Men han kan med stor behållning höras i hela raden Kid Ory-skivor, som från 1944 inspelats på märkena Exner, Crescent Decca, och Columbia.

Det tycks ha varit i elfte timmen, som de amerikanska jazzintressena vände sig mot de gamla New Orleans-pionjärerna, som dessförinnan levat i total glömska i femton år. Vi har nu sett Bunk Johnson, Jim Robinson, Ory, Carey, Dink Johnson, Kid Rena, Punch Miller och George Lewis spåras upp och dras fram i rampljuset, men lika många hann aldrig uppleva den renässans deras musik fick uppleva, t. ex. Joe Oliver, Jelly Roll Morton, Johnny Dodds eller Jimmie Noone.

När nyheten om att Mutt Carey anträtt resan ut i det okända nådde våra öron, blev vi inte direkt överraskade. Vi vet ju, att musikeryrket är kolossalt krävande, att långa resor, nattvak och dåligt ventilerade lokaler i längden sätter sina spår i den kraftigaste kropp. Och vi vet, att Mutt Carey vid sin död var 57 år. Han var nästan uppe i »pensionsåldern» och hade väl inte den fysiska motståndskraft yrket fordar. Vi beklagar djupt hans frånfälle och kommer att minnas honom som en uppriktig jazzmusiker.

Olle Helander.

